

ปัญหาโครงสร้างคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ¹

โชวอี้ ลำอานเนตร²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหา โครงสร้างคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมาย ความเป็นมาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับปัญหา โครงสร้างคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ เนื่องด้วยภายใต้กฎบัตรสหประชาชาติมีความสำคัญต่อการขับเคลื่อนกลไกและนโยบายที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกจากอดีตมาจนถึงยุคปัจจุบัน ฉะนั้น โครงสร้างคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติจึงเปรียบเสมือนองค์กรย่อยภายในที่เป็นเสาหลักสำคัญที่ได้รับบทบาทอำนาจและหน้าที่โดยตรงตามตราสารจัดตั้งลักษณะ โครงสร้างที่จะมีความมั่นคงและตอบสนองต่อความต้องการของประชาคมโลก ต้องอาศัยแนวคิดตามหลักความร่วมมือ หลักความได้สัดส่วน หลักเอกภาพระหว่างมหาอำนาจและดำเนินการโดยคำนึงถึงตามแนวคิดหลักความเสมอภาคในอธิปไตยเป็นสำคัญและทั้งนี้ภายใต้กฎบัตรสหประชาชาติย่อมก่อให้เกิดหลักเกณฑ์และแนวทางการปฏิบัติแก่สมาชิกภาพของประชาชาติทั้งปวงโดยมีการใช้อำนาจตามกฎหมายฉบับปัจจุบันนั้น ในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศจนถึงปัจจุบันแสดงให้เห็นว่า สังคมระหว่างประเทศได้มีการตระหนักถึง ความจำเป็นที่จะต้องมีการระหว่งประเทศระดับสากลอย่างองค์การสหประชาชาติและเป็นจุดกำเนิดในการร่างกฎบัตรเพื่อเป็นการวางหลักการใช้อำนาจและเพื่อให้ องค์การสหประชาชาติโดยเฉพาะ โครงสร้างที่เกี่ยวข้องได้ทำหน้าที่เป็นกลไกในการรักษาไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ เพื่อเป็นการส่งเสริมความร่วมมือในกิจการและให้การช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ จึงเห็นได้ว่าในการดำเนินการภายใต้โครงสร้างภายในขององค์การสหประชาชาติ ซึ่งประกอบด้วย 6 องค์การสำคัญด้วยกันแต่โครงสร้างที่มีบทบาทและอำนาจที่มากกว่าส่วนอื่นคือ โครงสร้างของคณะมนตรีความมั่นคง

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่องปัญหาโครงสร้างคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.สมชัย ศิริ สมบูรณ์เวช และคณะกรรมการสอบคือ รองศาสตราจารย์ ดร.พัทธเนเรือนใจดี และรองศาสตราจารย์ ดร.รติชัย รถทอง

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เปรียบเทียบเป็นส่วนโครงสร้างสภาพด้านการบริหารงานการแก้ไขปัญหาที่เด็ดขาดที่สุดและเป็นตำแหน่งที่มีเอกสิทธิ์หรือที่เรียกว่าการมีสิทธิพิเศษเหนือกว่าโครงสร้างอื่นในองค์การสหประชาชาติทั้งปวง โดยกฎบัตรสหประชาชาติในโครงสร้างคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาตินั้นถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าไม่สามารถรับมือรวมถึงการดำเนินการภายใต้กรอบสหประชาชาติได้ตามความมุ่งประสงค์ปัญหาดังกล่าวยังคงมิได้มีการแก้ไขหรือปฏิรูปตามสมควรและในปัจจุบันโครงสร้างองค์การสหประชาชาติ มีการปรับปรุงและปฏิรูปบ่อยครั้งแต่ในทางตรงกันข้ามกลับโครงสร้างคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติที่มีปัญหามากมายแต่ขาดการปฏิรูปเพื่อให้เกิดโครงสร้างขององค์ประกอบที่มีประสิทธิภาพและการถ่วงดุลอำนาจของสมาชิกคณะมนตรีความมั่นคงในการปฏิบัติหน้าที่ นอกจากนี้ที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ชัดเจนโดยโครงสร้างคณะมนตรีความมั่นคงนั้นไม่มีประสิทธิภาพในลักษณะของการใช้อำนาจและการดำเนินการกับสิ่งที่เกิดขึ้นสิ่งที่เราเรียกว่าสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกประกอบการเพิ่มขึ้นของสมาชิกภาพของสหประชาชาติ หากพิจารณาถึงความมุ่งหมายตามวัตถุประสงค์ของสหประชาชาติในกฎบัตรฉบับปัจจุบัน ทั้งนี้จากที่อธิบายในกรอบโครงสร้างการจัดตั้งองค์การสหประชาชาติที่ต้องมีสิ่งสำคัญในรูปแบบที่เรียกว่า โครงสร้างองค์ประกอบในองค์การสหประชาชาติ โครงสร้างของสหประชาชาติมีความสำคัญมากน้อยเพียงใดนั้นและ การที่จะปฏิบัติหรือดำเนินการภายใต้กรอบของกฎบัตรฉบับปัจจุบันให้เกิดผลสำเร็จ หรือเกิดประสิทธิภาพนั้น โครงสร้างของคณะมนตรีความมั่นคงจึงเป็นจุดใหญ่ที่ต้องศึกษาเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพราะการที่จะดำเนินการสิ่งต่างๆเพื่อรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ การรองรับคำสั่งการสั่งการ การอนุมัติให้ดำเนินการทั้งหลายในทางระหว่างประเทศ คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติมีส่วนในการตัดสินใจอย่างยิ่งและจำนวนสัดส่วนของสมาชิกคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติก็มีส่วนที่จะสร้างความแตกต่าง และประสิทธิภาพในการดำเนินการลงมติและการบรรลุข้อตกลงต่างๆดังนั้นเพื่อมิให้เกิดปัญหาหรืออุปสรรคในเรื่องที่เกี่ยวกับคณะมนตรีความมั่นคงต้องมีการย้อนกลับมาพิจารณาโครงสร้างการเป็นสมาชิกจำนวนที่เหมาะสมเพื่อให้เกิดความสมดุลและถ่วงดุลอำนาจและได้สัดส่วนกับจำนวนตัวเลขของประเทศสมาชิกที่เพิ่มขึ้นทั้งนี้จึงจำเป็นต้องปรับปรุงขยายโครงสร้างภายในคณะมนตรีความมั่นคงเพื่อให้สอดคล้องกับยุคสมัยและจำนวนประเทศสมาชิกที่เข้าร่วมและเข้ามามีบทบาทในสังคมโลกให้เป็นโครงสร้างกลไกที่มีประสิทธิผลอย่างจริงจังและนอกจากนั้นก็เพื่อไม่ให้เกิดการบังคับใช้ตามกฎหมายบัญญัติในกฎบัตรสหประชาชาติเกิด

อุปสรรคในการดำเนินการอันเนื่องจากการลงมติของคณะมนตรีในการวิโต้หรือการแสดงออกโดยการยับยั้งก็จะทำให้อุปสรรคที่จะขัดขวางการดำเนินงานขององค์การสหประชาชาติก็จะลดน้อยลงและความสำเร็จในการดำเนินงานก็จะกลายเป็นความจริงมากขึ้นตรงตามเจตนารมณ์ของทุกฝ่ายและตรงตามวัตถุประสงค์ของสหประชาชาติเพื่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ และนอกจากนี้ปัญหาด้านโครงสร้างที่เป็นอุปสรรคต่อการปฏิรูปโครงสร้างคณะมนตรี จึงมีความเกี่ยวข้องกับข้อบทกฎหมายในส่วนขององค์ประกอบของคณะมนตรีความมั่นคงและสัดส่วนของสมาชิกคณะมนตรีความมั่นคงประเภทสมาชิกถาวรตามข้อ 23 วรรคแรก และในส่วนของการประเด็นปัญหาการใช้อำนาจหน้าที่ของสมาชิกถาวรในการลงมติคะแนนเสียงต่อการใช้สิทธิยับยั้งตาม ข้อ 27 วรรค 2 และ 3 อีกทั้งประเด็นสุดท้ายที่เกี่ยวกับอุปสรรคในการปฏิรูปโครงสร้างคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติต่อการแก้ไขกฎบัตร ซึ่งมีประเด็นที่เกี่ยวข้องโดยตรงต่อสมาชิกถาวรในการให้สัตยาบันซึ่งจะอธิบายไว้ในข้อบทกฎหมายลำดับต่อไป

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าปัญหาโครงสร้างคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติยังคงเป็นประเด็นที่สำคัญที่ควรมีการปฏิรูปเปลี่ยนแปลงและแก้ไขหลายประการซึ่งสรุปได้ดังนี้

จากการศึกษาประเด็นปัญหาด้านสัดส่วนคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ

กฎบัตรสหประชาชาติ หมวดที่ 5 มาตรา 23 องค์ประกอบ กำหนดไว้ว่า วรรค 1 “คณะมนตรีความมั่นคงจะต้องประกอบด้วยสมาชิกของสหประชาชาติสิบห้าประเทศ”

จากการที่กล่าวมาข้างต้นเล็งเห็นถึงปัญหาข้อกฎหมายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ มาตรา 23 วรรค 1 ในจำนวนสมาชิกของคณะมนตรีความมั่นคงที่มีสัดส่วนไม่เหมาะสม ไม่มีประสิทธิภาพมีความไม่สมเหตุผลเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนประเทศสมาชิกทั้งหมดซึ่งปัจจุบันมีการเพิ่มขึ้นประเทศสมาชิกในองค์การสหประชาชาติ ถึง 193 ประเทศ หากเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับองค์กรอื่นๆ ในระดับโลกหรือระดับสากล เช่นเดียวกับองค์กรสหประชาชาติในองค์ประกอบของสัดส่วนจำนวนคณะมนตรีความมั่นคง มีความไม่สมดุลส่งผลให้การทำหน้าที่ไม่ครอบคลุมในแง่ของการพิจารณาแก้ไขปัญหาต่างๆ ไม่เกิดการกระจายอำนาจแก่รัฐสมาชิกที่มีคุณสมบัติเพียงพอต่อการเข้ามาเป็นคณะมนตรีความมั่นคงเพื่อผลประโยชน์แก่สหประชาชาติเท่าที่ควรแก่รัฐสมาชิกอื่นๆ ซึ่งบทบัญญัตินี้เห็นว่าจำนวนสมาชิก 15 ประเทศจากอดีตจนถึงปัจจุบันมีการ

เปลี่ยนแปลงมีการเพิ่มขึ้นเพียง2-3ครั้งและเพิ่มขึ้นมาเพียง4ประเทศจากระยะเวลาหลายสิบปีซึ่งปัจจุบันสหประชาชาติดำเนินบทบาทและทำหน้าที่มากกว่า75ปี

ฉะนั้นผู้เขียนเห็นว่าทบทวนปัญญัตติมาตรานี้ถือเป็นปัญหาทางการปฏิบัติในเรื่องสัดส่วนตัวเลขจำนวนของสมาชิกภาพที่มีการจำกัดที่ก่อให้เกิดไม่เหมาะสมและไม่สมดุลต่อสมาชิกภาพอาจนำมาสู่ความเหลื่อมล้ำของการใช้อำนาจเนื่องจากขาดการถ่วงดุลอำนาจซึ่งสัดส่วนของผู้ใช้อำนาจรวมอยู่ ณ กลุ่มประเทศเดียวหรือประเทศใดประเทศหนึ่งจากการใช้สิทธิยับยั้งย่อมแสดงให้เห็นถึงความไม่สมดุลของการใช้สิทธิพิเศษย่อมก่อให้เกิดประสิทธิภาพของการดำเนินการที่ลดลงดังนั้นตามที่กล่าวมาข้างต้นจึงควรนำไปศึกษาเพื่อหาวิธีการและแนวทางการแก้ไขเพิ่มเติมให้เกิดความมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและสอดคล้องต่อการปฏิบัติหน้าที่อย่างเหมาะสมครอบคลุมต่อการปฏิบัติหน้าที่ตามความมุ่งประสงค์เพื่อดำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศต่อไป

โครงสร้างสัดส่วนจำนวนสมาชิกภาพปัจจุบันหากยึดตามจำนวนดังกล่าวภายใต้มาตรา 23 ย่อมต้องยอมรับถึงความเปลี่ยนแปลงและการเพิ่มขึ้นของสมาชิกภาพและบทบาทความสามารถของนานาประเทศขององค์การสหประชาชาติควบคู่กัน

ดังนั้นการกำหนดขีดความสามารถและตัวชี้วัดการดำเนินงานต่างๆภายใต้กรอบคณะมนตรีความมั่นคง อันถือเป็นการยกระดับและได้เกิดการถ่วงดุลอำนาจของมหาอำนาจให้เกิดการกระจายบทบาทหน้าที่แก่ประเทศที่มีศักยภาพอย่างประเทสหราชอาณาจักรใหม่ อย่างญี่ปุ่น อินเดีย เยอรมัน บราซิลและอีกหลายประเทศ ซึ่งจะนำมาสู่การปฏิรูปโครงสร้างคณะมนตรีความมั่นคงและเป็นการขับเคลื่อนสันติภาพและความมั่นคงตามเจตนารมณ์ของประเทศชาติทั่วโลกที่สนับสนุนแนวคิดที่ต้องการให้มีการปฏิรูปโครงสร้างภายในของคณะมนตรีความมั่นคงเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างสัดส่วนสมาชิกอันถือเป็นโครงสร้างและองค์ประกอบที่สำคัญของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ

ทั้งนี้ผู้เขียนมีความเห็นสรุปได้ว่าดังนี้ ภายใต้ปัญหาข้อกฎหมายมาตรา23ในส่วนที่เกี่ยวกับสัดส่วนจำนวนคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติควรมีการเปิดรับนโยบายที่จะนำมาสู่การปฏิรูปโครงสร้างสัดส่วนองค์ประกอบของจำนวนสมาชิกคณะมนตรีความมั่นคงตามที่มีการเรียกร้องให้มีการเพิ่มจำนวน

สมาชิกภาพและเพื่อสนองตอบความต้องการดำเนินการและความร่วมมือในบทบาทใหม่แก่กลุ่มประเทศ
มหาอำนาจเกิดใหม่ ว่าควรมีการเพิ่มจำนวนสมาชิกในทั้งสองโครงสร้างทั้งที่เป็นถาวรและไม่ถาวรเพื่อให้มี
มากกว่า 15 ประเทศขึ้นไป

ประเด็นปัญหาที่สองปัญหาสัดส่วนสมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติว่าตาม
กฎบัตรสหประชาชาติมาตรา 23วรรค 1 “คณะมนตรีความมั่นคงจะต้องประกอบด้วยสมาชิกของสหประชาชาติ
สิบห้าประเทศ สาธารณรัฐจีน ฝรั่งเศส สหภาพโซเวียต สหราชอาณาจักรบริเตนใหญ่และไอร์แลนด์เหนือ และ
สหรัฐอเมริกา จะเป็นสมาชิก ประจำของคณะมนตรีความมั่นคง สมาชิกจะต้องเลือกตั้งสมาชิกอื่นของ
สหประชาชาติ อีกสิบประเทศ เป็นสมาชิกไม่ประจำของคณะมนตรีความมั่นคง ทั้งนี้จะต้องคำนึงเป็นพิเศษใน
ประการแรกถึงส่วนเกื้อกูลของสมาชิกของ สหประชาชาติ ต่อการดำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่าง
ประเทศ และความมุ่งประสงค์อื่น ๆ ขององค์การ ฯ และทั้งการแจกกระจายตามเขตภูมิศาสตร์อย่างเป็นธรรมอีก
ด้วย”

จากการศึกษาตามที่กล่าวไว้ข้างต้นพิจารณาถึงประเด็นปัญหาได้จากวัตถุประสงค์สัดส่วนของ
โครงสร้างสมาชิกต่อการใช้อำนาจหน้าที่ของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติซึ่งเน้นบทบาทที่สำคัญ
ของสมาชิกถาวรในฐานะคณะมนตรีความมั่นคงคือการดำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศซึ่ง
ประกอบด้วย 5 ประเทศ ได้แก่ อังกฤษ สหรัฐอเมริกา จีน รัสเซีย และฝรั่งเศส ซึ่งถือว่าเป็นมหาอำนาจหลักใน
การดำเนินงานโดยส่วนใหญ่และเป็นประเทศที่มีสิทธิพิเศษต่างจากสมาชิกไม่ถาวร ทั้งนี้ผู้เขียนมีความเห็นว่า
สัดส่วนสมาชิกถาวรในจำนวนดังกล่าวมีความไม่เหมาะสม ดังนั้นหากเมื่อพิจารณาถึงเนื้อความภายใต้กฎบัตร
สหประชาชาติรวมถึงปัจจัยความเปลี่ยนแปลงของสัดส่วนจึงควรที่จะมีการปฏิรูปและพิจารณาเพื่อให้เกิด
การเปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎบัตรในส่วนที่มีความเกี่ยวข้องกับโครงสร้างสัดส่วนของจำนวนสมาชิกถาวรของ
คณะมนตรีความมั่นคงซึ่งมีจำนวนจำกัด และมีความไม่เหมาะสมเนื่องจากปัจจุบันมหาอำนาจได้มีการ
เปลี่ยนแปลงมากยิ่งขึ้นและเพิ่มขึ้นตามลำดับและสภาพสังคมที่เปลี่ยนไปทำให้ประเทศสมาชิกในองค์การ
สหประชาชาติมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาแต่คณะมนตรีความมั่นคงซึ่งเป็นองค์กรที่มี
โครงสร้างสมาชิกที่จำกัดและไม่ได้สะท้อนให้เห็นความเป็นตัวแทนในการรักษาผลประโยชน์ของประเทศ

สมาชิกทั้งหมดในองค์การสหประชาชาติ ทั้งนี้ นอกจากที่กล่าวมาข้างต้นในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศที่มีความสำคัญเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในช่วงที่ผ่านมา ย่อมทำให้กลุ่มประเทศมหาอำนาจใหม่ที่เพียบพร้อมในด้านต่างๆ จึงทำให้มีการให้ความสนใจถึงการปฏิรูปโครงสร้างคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติในประเด็นการเพิ่มจำนวนสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงมากขึ้น ทั้งนี้ การที่จะกระทำให้เกิดโครงสร้างที่เหมาะสมต่อสัดส่วนของภาคีสมาชิกขององค์การสหประชาชาติที่มีเพิ่มขึ้นตามที่ได้อธิบายไว้ข้างต้นนั้น จึงควรมีการพิจารณาแก้ไขสัดส่วนโดยเพิ่มสัดส่วนสมาชิกถาวรให้เกิดความครอบคลุมและเพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมให้คณะมนตรีความมั่นคงในยุคปัจจุบันดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป เพื่อเป็นกำลังสำคัญในการรับฟังปัญหาและร่วมกันตกลงหาแนวทางเนื่องจากว่าในทุกๆภารกิจ ของสหประชาชาติ ภายหลังจากที่ได้รับรองจากคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติหากโครงสร้างของสมาชิกถาวรมีจำนวนสัดส่วนที่เหมาะสมและสอดคล้องกับประเทศสมาชิกภาพ ณ ปัจจุบัน ย่อมทำให้เกิดการดำเนินการและการใช้อำนาจที่มีการถ่วงดุลจากเดิมและย่อมส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ดังนั้น เห็นควรที่จะต้องมีการดำเนินการพิจารณาถึงการเพิ่มจำนวนสมาชิกถาวรตาม กฎบัตรมาตรา 23 วรรคแรกในบรรทัดด้วยคำด้วยบทที่ระบุไว้ที่เกี่ยวกับสมาชิกถาวร 5 ประเทศ ไม่ว่าจะเป็น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ จีน รัสเซีย และ ฝรั่งเศส จากกฎบัตรดังกล่าวข้างต้น จึงต้องมีการดำเนินการพิจารณาถึงการเพิ่มจำนวนสมาชิกถาวรให้มีความเหมาะสมตามเจตนารมณ์ของสมาชิกภาพภายในสหประชาชาติเพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่มั่นคงและเกิดศักยภาพจากการได้รับการปฏิรูปโครงสร้างภายในองค์กรของคณะมนตรีความมั่นคงที่ถือเป็นองค์กรภายในที่สำคัญที่สุดต่อการดำเนินการเพื่อรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ ทั้งนี้ เนื่องด้วยอำนาจในการตัดสินใจในการลงมติต่างๆของสมาชิกถาวรถือเป็นสิทธิเด็ดขาดและมีผลต่อสมาชิกภาพทั้งปวง ดังนั้นแล้วการเพิ่มสมาชิกภาพในสมาชิกถาวรแห่งคณะมนตรีความมั่นคงจึงถือเป็นแนวทางที่เห็นควรต่อการได้รับการปฏิรูปเปลี่ยนแปลงต่อไปในอนาคตนั่นเอง

ประเด็นปัญหาที่สามปัญหาเกี่ยวกับการใช้อำนาจของสมาชิกถาวรในการลงมติ คະแนนเสียงต่อการใช้สิทธิยับยั้ง กฎบัตรสหประชาชาติ หมวดที่ 5 มาตรา 27 กำหนดไว้ว่า

“ วรรค 1 สมาชิกแต่ละประเทศของคณะมนตรีความมั่นคงจะมีคะแนนเสียงหนึ่งคะแนน

วรรค2 คำวินิจฉัยของคณะกรรมการความมั่นคง ในเรื่องวิธีดำเนินการ จะต้องกระทำโดยคะแนนเสียง เห็นชอบของสมาชิกทั่วประเทศ

วรรค3 คำวินิจฉัยของคณะกรรมการความมั่นคงในเรื่องอื่นทั้งหมดจะต้องกระทำโดยคะแนนเสียง เห็นชอบของสมาชิกทั่วประเทศ ซึ่งรวมคะแนนเสียงเห็น พ้องกันของบรรดาสมาชิกประจำอยู่ด้วย โดยมีเงื่อนไขว่าในคำวินิจฉัยตามหมวดที่ 6 และตามวรรค 3 ของข้อ 52 ผู้เป็นฝ่ายหนึ่งในกรณีพิพาทจะต้องถอนจากการ ลงคะแนนเสียง”

จากมาตราดังกล่าวที่ผู้ศึกษากล่าวมาข้างต้นเล็งเห็นว่าบทบัญญัติในมาตรานี้กฎบัตรสหประชาชาติ บัญญัติให้คณะกรรมการความมั่นคงมีสิทธิในการใช้สิทธิยับยั้งที่เกินความจำเป็นอันไม่สมควรและเป็นการใช้สิทธิ พิเศษเฉพาะตัวที่พัวพันต่อการยอมรับมติและการพิจารณาข้อคิดต่างๆที่ประเทศสมาชิกไม่เห็นด้วยดังนั้น จึง เป็นปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการตามกฎหมายและเป็นโครงสร้างที่ปรับได้ยากนอกจากนี้ปัญหาใน มาตราดังกล่าวในกรณีแห่งคณะกรรมการความมั่นคงแห่งสหประชาชาติที่กำหนดในส่วนคำวินิจฉัยที่คณะกรรมการได้ ให้คำวินิจฉัยในเรื่องต่างๆกฎบัตรสหประชาชาติ มาตรา 27 วรรค2 และวรรค3 ดังกล่าว ที่ยังคงมีความไม่ชัดเจน ถึงข้อบท ในเรื่องที่เกี่ยวข้อง การลงคะแนนเสียง หรือมติดังนั้นผู้เขียนเห็นว่าปัญหาข้อกฎหมายควรมีการกำหนด เรื่องที่เป็นเรื่องอื่นๆ เนื่องจากว่าเมื่อกฎบัตรมิได้ระบุถึงว่ากรณีใดบ้างที่จะถือเป็นวิธีการดำเนินการ และกรณี ใดบ้างที่เป็น การวินิจฉัยเรื่องอื่นๆที่เป็นเรื่องทั่วไป ก็อาจทำให้เกิดการตีความที่คลาดเคลื่อนได้และทำให้ต้องมีการ พิจารณาซ้ำสองครั้งเพื่อพิจารณาว่าเป็นเรื่องวิธีดำเนินการตาม วรรค2หรือเรื่องสำคัญอื่นๆตามวรรค3 เนื่องจากจะนำไปสู่ปัญหาการใช้สิทธิยับยั้งที่ไม่จำเป็นได้ทั้งนี้เพื่อให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น ว่ามีกรณีใดบ้างที่จะถือเป็น เรื่องวิธีการหรือเรื่องอื่นๆ เพราะตามที่ได้กล่าวมาข้างต้นมาตรา27 ไม่ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนของปัญหาเรื่อง อื่นๆ จึงควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการดำเนินการต่อไปในอนาคตเพื่อมิให้เกิดการใช้ สิทธิยับยั้งที่เกินสมควรจึงเป็นปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการตามกฎหมายและเป็นโครงสร้างที่ปรับได้ ยาก นอกจากนี้ปัญหาในมาตราดังกล่าวในกรณีแห่งคณะกรรมการความมั่นคงแห่งสหประชาชาติที่กำหนดในส่วน คำวินิจฉัยที่ซึ่งได้กล่าวมาข้างต้นถึงความไม่ชัดเจนอาจส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการดำเนินการและการปฏิบัติ หน้าที่เนื่องจากว่าหากคณะกรรมการความมั่นคงแห่งสหประชาชาติโดยเฉพาะสมาชิกถาวรได้มีการลงมติหรือใช้

สิทธิยับยั้งใน ประเด็นดังกล่าวไปแล้วนั้นถือเป็นอันเด็ดขาดจะมีผลอันถือเป็นผลผูกพันสมาชิกทั้งปวงทั้งหมด และเนื่องด้วยปัญหาโครงสร้างดังกล่าวคณะมนตรีความมั่นคงได้ถูกกำหนดไว้ให้มีโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ ในการลงมติการทำคำวินิจฉัยที่เป็นสิทธิพิเศษเหนือรัฐสมาชิกอื่น โดยเฉพาะถือเป็นคณะมนตรีความมั่นคง ประเทศสมาชิกลาวจึงเกิดสิทธิหรือมีสิทธิที่เหนือกว่าใครทั้งปวงในการใช้สิทธิที่จะไม่เห็นด้วยและคัดค้าน ประเทศสมาชิกอื่นที่ไม่สามารถเข้ามาเป็นสมาชิกลาวได้ดังนั้นกรณีบทบัญญัติดังกล่าวซึ่งถือเป็นปัญหาการ ปฏิบัติที่กำหนดให้คณะมนตรีความมั่นคงมีสิทธิพิเศษเหนือกว่าประเทศสมาชิกอื่นตาม มาตรา 27 วรรค 3 จึงอาจ เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินการและการใช้อำนาจในการจำกัดสิทธิประเทศที่เห็นต่างดังนั้น การใช้สิทธิยับยั้งควร มีเงื่อนไขที่จะทำให้เกิดความสมดุลหรือถ่วงดุลอำนาจของมหาอำนาจและหากมีการเพิ่มจำนวนคณะมนตรีความ มั่นคงสมาชิกลาวย่อมเป็นการสร้างความเปลี่ยนแปลงและยังถือเป็นการควบคุมการใช้อำนาจของมหาอำนาจ โดยการถ่วงการใช้สิทธิยับยั้ง นอกจากที่กล่าวมาข้างต้นการใช้สิทธิยับยั้งไม่ควรที่จะให้ยับยั้งที่ถือเป็นอัน เด็ดขาดหากคณะมนตรีความมั่นคงที่เป็นสมาชิกลาว ที่วิโต้หรือที่ไม่เห็นด้วยเพียง 1 ประเทศสมาชิกลาว ควรมี การกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการใช้สิทธิยับยั้งที่จะถือเป็นผลบังคับที่มีความยุติธรรมต่อสมาชิกลาวอื่นๆที่อาจ เห็นด้วยและสนับสนุนนโยบายเกี่ยวกับการปฏิรูปโครงสร้างคณะมนตรีความมั่นคง หรือเห็นด้วยต่อการรับ สมาชิกลาวเพิ่มเพื่อยกระดับการดำเนินการให้มีศักยภาพยิ่งขึ้น

ดังนั้นผู้ศึกษาพบว่า หากมีความเป็นไปได้ที่สามารถเพิ่มคณะมนตรีความมั่นคง ก็ย่อมส่งผลให้ต้องมีการเพิ่มสัดส่วนในสมาชิกลาวและสมาชิกไม่ถาวรควบคู่เพื่อสอดคล้องกับจำนวนสมาชิกสหประชาชาติดังนั้น เมื่อสมาชิกลาวมีสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นมาย่อมมีความสำคัญต่อการถ่วงดุลอำนาจของการใช้สิทธิยับยั้งได้หากมีการ กำหนดเงื่อนไขที่จะถือเป็นการยับยั้งได้ควรกำหนดสัดส่วน จำนวนการยับยั้งของสมาชิกลาวที่มากกว่า 1 เสียง ขึ้นไป เพราะถ้าทุกฝ่ายเห็นชอบนโยบายแต่มีชาติมหาอำนาจเพียง 1 ประเทศที่ลงมติ คะแนนเสียงไม่เห็น พ้องหรือที่เราเรียกว่าการใช้สิทธิวิโต้ก็ย่อมทำให้มีผลเป็นอันสิ้นสุด และทุกประเทศภาคีย่อมต้องผูกพันปฏิบัติ ตามคำตัดสินหรือคำวินิจฉัยที่ถือเป็นอันสิ้นสุดดังกล่าว ดังนั้นพฤติกรรมการใช้สิทธิพิเศษและอำนาจเด็ดขาดใน การวิโต้ของสมาชิกลาวแม้เพียง 1 ประเทศ มหาอำนาจย่อมถือเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการปฏิรูปโครงสร้างที่จะ ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งนี้เพื่อให้เกิดความยุติธรรมตามหลักความเสมอภาคแห่งอธิปไตยและเพื่อถ่วงดุล การใช้อำนาจให้สอดคล้องกับหลักเอกภาพระหว่างมหาอำนาจ ฉะนั้นจึงควรมีการปรับโครงสร้างคณะมนตรี

ความมั่นคงแห่งสหประชาชาติที่เกี่ยวข้องกับการลงมติการใช้สิทธิพิเศษในส่วนของการใช้สิทธิยับยั้งเพื่อให้เกิดการบูรณาการที่เอื้อประโยชน์และผลประโยชน์แก่องค์การสหประชาชาติไปยังสมาชิกภาพทุกประเทศทั่วโลกมากกว่าประเทศสมาชิกถาวรหรือมหาอำนาจเพียงรัฐใดรัฐหนึ่งเท่านั้นจะเห็นควรหาวิธีการดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้การดำเนินการมีประสิทธิภาพต่อการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศในอนาคต

ประเด็นปัญหาที่สืบปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงขั้นตอนในการแก้ไขกฎบัตรของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ กฎบัตรสหประชาชาติ หมวดที่ 18 มาตรา 108 ว่าด้วยเรื่องการแก้ไข กำหนดไว้ว่า “การแก้ไขกฎบัตรฉบับปัจจุบัน จะมีผลใช้บังคับกับสมาชิกทั้งปวงของสหประชาชาติ เมื่อการแก้ไขนั้นได้รับคะแนนเสียงสองในสามของสมาชิกของสมัชชาลงมติให้ และได้รับการสัตยาบันตามกระบวนการทางรัฐธรรมนูญจากสองในสามของสมาชิกของสหประชาชาติ ซึ่งรวมถึงสมาชิกประจำทั้งปวงของคณะมนตรีความมั่นคงด้วย”

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่าอุปสรรคต่อการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงซึ่งตามบทบัญญัติต่างๆภายใต้กฎบัตรสหประชาชาติในการที่จะปฏิรูปโครงสร้างคณะมนตรีจำเป็นต้องให้ประเทศสมาชิกลงคะแนนเสียงเป็นจำนวน 2 ใน 3 ตามที่กฎบัตรสหประชาชาติว่าด้วยเรื่องการแก้ไข และทั้งนี้บทบัญญัตินี้ดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาและเป็นเรื่องยากและมีความซับซ้อนของขั้นตอนในกระบวนการภายในของคณะมนตรีความมั่นคงที่เกี่ยวข้องโดยตรงต่อสมาชิกถาวร เพราะจากที่ระบุประเทศสมาชิกลงคะแนนเสียงจำนวน 2 ใน 3 ดังที่กล่าวมาข้างต้นของจำนวนประเทศสมาชิกทั้งหมดเพื่อผ่านร่างมติเห็นชอบกับการเปลี่ยนแปลงแก้ไข และเพื่อให้มีการแก้ไขกฎบัตรสหประชาชาติและนอกจากที่กล่าวมานั้นยังต้องได้รับการเห็นชอบด้วยมติคณะมนตรีความมั่นคงโดยประเทศสมาชิกถาวร ดังนั้นผู้เขียนจึงเห็นว่าเป็นเรื่องที่จะเป็นไปได้ยากและไม่อาจเกิดได้หากมิได้รับการเห็นด้วยของคณะมนตรีความมั่นคงเพราะการปฏิรูปเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎบัตรภายใต้มาตราดังกล่าวนี้ตามที่กล่าวมาข้างต้นถือเป็นอีกบทบาทหน้าที่ภายใต้โครงสร้างคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติเนื่องจากประเทศสมาชิกถาวรที่เป็นประเทศมหาอำนาจยังคงมองถึงการแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือปฏิรูปโครงสร้างภายในคณะมนตรีความมั่นคงเป็นการลดทอนอิทธิพลของประเทศตนและก้าวข้ามอันเป็นการคุกคามของสิทธิของการ

มีสถานะพิเศษที่ประเทศสมาชิกถาวรโดยคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติพึงมีและรวมถึงการอ้างถึง การได้สูญเสียไปซึ่งประโยชน์ของประเทศดั่งนั้นจึงนำไปสู่ปัญหาที่ควรมีการหาวิธีการแก้ไขเพื่อปฏิรูป โครงสร้างคณะมนตรีแห่งสหประชาชาติต่อไปในอนาคต

ฉะนั้นจึงควรทำเรื่องการแก้ไขกฎบัตรให้เป็นเรื่องที่สามารถยืดหยุ่นสามารถทำได้ง่ายและเกิดขึ้นได้โดยไม่ถูกขัดขวางกระบวนการโดยเกินสมควรเพื่อสอดคล้องกับการดำเนินงานและการดำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงร่วมกัน ดังนั้นปัญหาการปฏิรูปโครงสร้างของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติจึงมีความสำคัญที่ต้องมีการจัดการอย่างมีขั้นตอนและระบบที่มีประสิทธิภาพมีความเป็นกลางและเป็นที่ยอมรับของประเทศสมาชิกภาพทั้งปวงนั้นและเพื่อให้มีความสอดคล้องกับสภาพการณ์สภาวะแวดล้อมระหว่างประเทศที่เปลี่ยนแปลงไปในอนาคต

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาโครงสร้างคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะคือ

ประเด็นที่ 1 ปัญหาเกี่ยวกับสัดส่วนของจำนวนสมาชิกคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ

1.1 ควรพิจารณาภายใต้ปัญหาโครงสร้างคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ ถึงบทบาทและอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบที่สำคัญ เพื่อประกันการดำเนินการของสหประชาชาติ อย่างทันทางที่และจะก่อให้เกิดผลจริงจึง สมาชิกของสหประชาชาติ จึงมอบความรับผิดชอบขึ้นต้น สำหรับธำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศให้แก่คณะมนตรีความมั่นคงและตกลงว่าในการปฏิบัติหน้าที่ของตนตามความรับผิดชอบนี้คณะมนตรีความมั่นคงกระทำในนามของสมาชิกตามที่ระบุไว้ดังกล่าวถึงส่งผลให้องค์การสหประชาชาติโดยเฉพาะ โครงสร้างคณะมนตรีความมั่นคงที่เป็นโครงสร้างที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาและบริหารจัดการที่นำมาสู่การแก้ไขปัญหาก็ควรจะมีการพิจารณาถึงโครงสร้างองค์ประกอบมาตรา 23 วรรค 1 ตอนต้นเป็นสำคัญ เพื่อให้เกิดการปฏิรูปการจัดการสัดส่วนจำนวนสมาชิกคณะมนตรี ให้เกิดความเหมาะสมและเพิ่มขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับจำนวนประเทศสมาชิกที่เพิ่มขึ้นในปัจจุบัน รวมล่าสุด 193 ประเทศ โดยควรมีการปฏิรูปสัดส่วนสมาชิกจากเดิม 15 ประเทศ ควรมีการยกระดับหรือเพิ่มเป็น 25-30 ประเทศเป็นอย่างน้อย โดยอาจมีการ

แบ่งสัดส่วนสมาชิกถาวรและสมาชิกไม่ถาวรตามความเหมาะสมสอดคล้องต่อการบริหารและการดำเนินการที่ตรงตามวัตถุประสงค์

ประเด็นที่ 2 ปัญหาเกี่ยวกับสัดส่วนจำนวนสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ

2.1 ควรมีการพิจารณาประเด็นสัดส่วนจำนวนสมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคงเป็นการเฉพาะต่างหาก เนื่องจากสัดส่วนเพียง 5 ประเทศ ได้แก่ อังกฤษ สหรัฐอเมริกา จีน รัสเซีย และฝรั่งเศส จำนวนมหาอำนาจดังกล่าวถือมีการจำกัดและไม่มีการปฏิรูปมาเป็นระยะเวลานานแต่มีการจัดตั้งสหประชาชาติ มีการยึดโครงสร้างสัดส่วนจำนวนของประเทศสมาชิกเท่าเดิมมาโดยตลอด โดยสมาชิกถาวร 5 ประเทศนั้น ทั้งนี้ ปัจจุบันสภาพสังคมและความเปลี่ยนแปลงได้แสดงให้เห็นว่าชาติมหาอำนาจมีความเปลี่ยนแปลงจากอดีตและแน่นอนว่าประเทศต่างๆหรือในปัจจุบันมีมหาอำนาจเกิดใหม่ที่มีคุณสมบัติและบทบาทสนับสนุนองค์การสหประชาชาติมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการให้ความร่วมมือสนับสนุนด้านเงินอุดหนุนในกิจกรรมต่างๆเพื่อสันติภาพและความมั่นคง ดังนั้นจึงควรจะมีการเพิ่มสัดส่วนสมาชิกถาวรเดิมจาก 5 ประเทศ เป็น 11-15 ประเทศตามความตกลงและความเหมาะสมโดยอาจเพิ่มประเทศเข้ามาอีก 6 ก็จะได้สัดส่วนสมาชิกถาวรรวม 11 ประเทศ เป็นอย่างต่ำโดยอาจมีการพิจารณารับสมาชิกถาวร โดยคำนึงถึงกลุ่มประเทศ G4 อย่างเช่น ประเทศญี่ปุ่น เยอรมัน อินเดีย แอฟริกาบราซิลและอื่นๆตามที่มีการเรียกร้องและเห็นสมควรเพื่อนำขึ้นพิจารณาเพื่อให้การเสนอมติเกี่ยวกับการรับสมาชิกถาวรเพิ่มเพื่อให้เกิดการปฏิรูปโครงสร้างสัดส่วนจำนวนสมาชิกอย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้นเนื่องจากเป็นโครงสร้างที่ไม่เคยปฏิรูปประสบผลสำเร็จเท่ากับ โครงสร้างสหประชาชาติในการเปลี่ยนแปลงหรือได้รับการปฏิรูปมาเป็นเวลายาวนานพอสมควรนั่นเอง

ประเด็นที่ 3 ปัญหาการใช้อำนาจของสมาชิกถาวรในการลงมติคะแนนเสียงและการใช้สิทธิยับยั้ง

3.1 ควรมีการปฏิรูปเพื่อเปลี่ยนแปลงแปลงภายใต้กฎบัตรข้อ 27 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอำนาจบทบาทและหน้าที่ ที่มีส่วนและอิทธิพลที่จะทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงนั้นคืออำนาจของคณะมนตรีสมาชิกถาวรที่เกี่ยวข้องกับการลงมติคะแนนเสียงที่นำไปสู่การใช้สิทธิยับยั้ง ทั้งนี้ โครงสร้างปัญหาดังกล่าวควรมีการกำหนดเงื่อนไขหรือแนวทางไม่ว่าจะเป็นมาตรการต่างๆหรือหลักเกณฑ์ในการกำหนดเพื่อมิให้การใช้อำนาจของสมาชิกถาวรในการลงคะแนนเสียงที่ดีหรือใช้สิทธิยับยั้งที่เกินความจำเป็นในบางปัญหาหรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับ

นโยบายต่างๆ เนื่องจากอุปสรรคอย่างหนึ่งที่ทำให้โครงสร้างคณะมนตรีความมั่นคงไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ อาจมาจากการใช้สิทธิพิเศษในการลงมติคัดค้านหรือลงคะแนนเสียงรวมไปถึงการใช้สิทธิยับยั้งหรือวีโตแม้เพียง 1 เสียงจาก 1 ประเทศมหาอำนาจในสมัชชถาวรย่อมทำให้มีผลเป็นอันสิ้นไปของ ดังนั้นหาก 1 ประเทศสมาชิกถาวรคัดค้านย่อมแสดงให้เห็นว่านโยบายหรือประเด็นที่ต้องการเปลี่ยนแปลงหรือปฏิรูปย่อมไม่สามารถมีผลเป็นอันบังคับได้ ดังนั้น จึงควรมีการกำหนดเงื่อนไขในการใช้สิทธิพิเศษหรือสิทธิยับยั้งที่ควรให้เกิดความยุติธรรมหรือเสมอภาคมากขึ้น โดยการกำหนดให้มีการใช้สิทธิยับยั้งที่จะถือว่าเป็นอันมีผลเป็นการบังคับเด็ดขาดนั้น ควรจะต้องมีการคัดค้านหรือเสียงข้างมากที่มากกว่า 1 ประเทศสมาชิกถาวรที่คัดค้านหรือวีโต้ หรืออาจกำหนดเงื่อนไขที่จะต้องมากกว่า 2 ประเทศขึ้นไปหรือมากกว่านั้นเพื่อป้องกันมิให้เกิดการไม่ยุติธรรมต่อสมาชิกอื่นๆ และเพื่อถ่วงดุลการใช้สิทธิยับยั้งที่เกินสมควรของสมาชิกถาวรในฐานะเป็นประเทศมหาอำนาจในคณะมนตรีความมั่นคง

ประเด็นที่ 4 ปัญหาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎบัตรของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ

4.1 ควรมีการพิจารณาประเด็นการแก้ไขเพื่อปรับหรือปฏิรูปโครงสร้างคณะมนตรีความมั่นคงโดยเฉพาะสมาชิกถาวรที่มีบทบาทในการให้สัตยาบันในการเปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎบัตรฉบับปัจจุบันที่จะทำให้มีผลเป็นอันบังคับใช้ได้กับสมาชิกทั้งปวงแห่งสหประชาชาติที่มีอุปสรรคในส่วนของ การแก้ไขที่เป็นเรื่องยากนั้น ควรมีการปฏิรูปและเปลี่ยนแปลงข้อบทให้มีความยืดหยุ่น เนื่องจากว่าการแก้ไขกฎบัตรอาจไม่สามารถเกิดขึ้นได้หากมีการกำหนดกฎเกณฑ์ที่ระบุไว้ว่าต้องเห็นพ้องโดยสมาชิกถาวรทั้งหมดของคณะมนตรีในการให้สัตยาบันที่จะทำให้อุปกรณ์นั้นได้มีการแก้ไข ฉะนั้น อาจมีการกำหนดเงื่อนไขของการให้สัตยาบันของสมาชิกถาวร อย่างน้อย 2 ถึง 3 ประเทศในการเห็นพ้องต่อการแก้ไขเพื่อให้สัตยาบัน มีผลเป็นอันใช้บังคับแก่สมาชิกทั้งปวง เพื่อแก้ไข ปัญหา การใช้สิทธิยับยั้งการเปลี่ยนแปลงของสมาชิกถาวรหรือเสียงของสมาชิกถาวรที่คัดค้าน เพื่อให้เกิดความยุติธรรมแก่ประเทศสมาชิกภาพอื่นๆ และรวมถึงประเทศสมาชิกถาวรอื่นๆ ที่เห็นด้วยกับการเปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎบัตร

เอกสารอ้างอิง

ชุมพร ปัจจุสานนท์.”กฎหมายว่าด้วยองค์การระหว่างประเทศ.” ในกฎหมายระหว่างประเทศ.นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช.2551 หน้า177-179

สมชัย ศิริสมบูรณ์เวช . “กฎหมายว่าด้วยองค์การระหว่างประเทศ **Law on International organization** ” .สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2556 หน้า 79-157.

เจตชาย เหล่าเหล่า.”สหประชาชาติ” พิมพ์ครั้งที่2 กรุงเทพมหานคร:สำนักพิมพ์แพรวพิทยา พ.ศ2556 . หน้า 91-92

รุ่งพงษ์ ชัยนาม. “ องค์การสหประชาชาติ” ในเอกสารวิชากฎหมายระหว่างประเทศและองค์การระหว่างประเทศ. นนทบุรี:สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช.2548. หน้า 143-147.

สุดนัย ศรีสุข. “ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ” .กรุงเทพมหานคร:สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.2558,หน้า 201-202.

มานพ เมฆประยูรทอง.องค์การสหประชาชาติ. กรุงเทพมหานคร:สำนักพิมพ์โอเดียน สโตร์,2533 หน้า 156-158.

เอกสารอ้างอิงอื่นๆ(ออนไลน์)

คณะมนตรีความมั่นคง (Security Council). (ออนไลน์) .2563.สืบค้นจาก:
<https://www.un.org/securitycouncil/> สืบค้นเมื่อ.[12.03.63]

สมาชิกองค์การสหประชาชาติ ปัจจุบัน 193 ประเทศ **Membership in the Organization**,สืบค้น
(ออนไลน์)<https://www.un.org/en/member-states/index.html>สืบค้นเมื่อ.[12.02.63]

การจัดตั้งองค์การสหประชาชาติ ก่อตั้ง เมื่อปี ค.ศ. 1945.(ออนไลน์) .2563.สืบค้นจาก :

<http://www.un.or.th/th/un-agencies/>สืบค้นเมื่อ [12.02.63]

Permanent member สัดส่วน ประเทศสมาชิกถาวร 5 ประเทศ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ จีน รัสเซีย ฝรั่งเศส .สืบค้น(ออนไลน์)<https://www.un.org/en/sc/members/> สืบค้นเมื่อ[28.03.63]

Voting การลงมติคะแนนเสียงและสิทธิยับยั้ง Charter of the United Nations Article 27 สืบค้น (ออนไลน์) จาก:<https://www.un.org/en/sections/un-charter/chapter-v/index.html>. สืบค้นเมื่อ[12.03.63]

บทบาทอำนาจและหน้าที่ของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ อำนาจหน้าที่ของคณะมนตรีความมั่นคงต่อการปฏิรูปแก้ไขกฎบัตร

สืบค้น(ออนไลน์) จาก:<https://www.un.org/securitycouncil/content/functions-and-powers>. สืบค้นเมื่อ[21.03.63]